

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Quintus. Quod in simplici recordatione inueniatur spiritualis
pulchritudo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

do eiusmodi presentia quacunq; tandem occasione euauerit, si uolenter, aut sollicitè eam recuperare uelis, graue potiùs tedium cauſabis.

Vt autem in mentali oratione conformiter agatur, oportet primo loco præambuli, & perfectæ dispositionis, ut pijsſima Dei consolatio abeat, & secundum sensibilem affectum indies magis deserat, ex parte sua; dein ex parte tua, ut illam cum inquietudine non appetas, sed humiliter patienterq; sustineas, quod quasi in terra deserta, & inuisa, & inaquosa, sola, desolataq; incedas. Secundò uerò pro actus exercitio, oportet statim simplicem, & nudam de Deo cogitationem assumere; & hanc simplicem cogitationem, magis magisq; simplicem reddere; & quidem tam subtiliter, ac si nunquam alias ante hac quidquam de Deo sensibiliter percepisses. atq; tum demum, & in hac simplici de Deo cogitatione actualis contemplationis, sicut initium habetur, ita quoq; per aspectum simplicem, continuanda, & renouanda erit: ac etiam finita oratione mentali, alio tempore exercitium orationis, quando reassumendum erit, oportet pari modo pro primo, & perfectæ dispositione, omnia sensibilia, crassa, & quidquid ad sensibilem amorem inclinât, deserere; dein iterum à simplici cogitatione incipere. quanto autem solatio hæc fieri possint, consequenter dicemus.

Quod in simplici recordatione inueniatur spiritualis pulchritudo.

a Sap. c. x.

ARTICVLVS QVINTVS.

Apparet a Dominus tuis, qui fides habent in illum. ac si diceret, ô pia anima, si in uera simplicitate, & cordis intentione Deum quæſieris, indubitata fide sciens, ipsum infinitis modis in abscondito spiritus tui, latibulum suum posuisse; fieri non poterit; quin tibi nunquam hucusq; experto modo apparere dignetur. ut autem scias, te simpliciter procedere, non contristaberis te auertere à memoria præteritarum fructuum, & modorum operandi, cum præteritæ operationes iam suum præstituerint; sed omnibus præteritis obliuioni traditis, in Nunc presenti, ut poteris, nude, & purè Deum in Spiritu tuo uiuere, obseruabis; non tamen in illa altitudine, quæ alias secundum elevationem mentalem status contemplationis in cælorum sublimitate contingebat: sed ac si in capitis tui (ut ita loquar) noto quodam non-euato, sed in te ipso ample, & realè cælo, tuam interioritatem ambiens; illius appetitum, & tendentiæ desiderium amplexaretur. atq; ita apparet ijs, qui fidem habent in illum. fides enim est certus ascensus illius diuinæ presentia, quamuis omnis sensus, & amoris carentia sentire uideantur contrariù, quod quidem hoc loco per quam familiare est. cum enim amoris spiritualis uiuacitas indies dispateat magis, ac magis, eiusq; uisus non habeat, cui firmo aspectu innitatur; crescet infallibiliter quotidie ampliùs pondus uitiatæ naturæ, eiusq; actiuitas, in prioribus diuinæ præsen-

præsentia amicijs, vt in vmbraculo, à molesto certamine tutata.

Et quidem eiusmodi actus fidei, scilicet simplices, & tam intellectum, quam affectum vix afficientes, ac quidquid demum tædij, & ariditatis reperitum fuerit, loco præambuli, & perfectæ dispositionis accipiendum erit; dein pro actus exercitio, admodum subtili, & spirituali cogitatione oculus mentis ad Eum, qui omni pulchro in infinitum pulchrior est, dirigendus erit; quo ita spiritum conditor, spirituales aliquam sui pulchritudinem inuenire concedat, ex qua ille volun- tas benè affecta, dein vnitiuo amori aliquamdiu intendat. & quia spiritualis hæc pulchritudo insigniter Deo coniungit; oportet quoque, vt admodum simplex sit ad Deum cogitatio, & totalis obliuio illius, quod affectuosum amorem sensibilibus afficere possit. & hæc, vt efficaciter fiant, dicendum erit,

Quod simplex recordatio foveatur appetitu ad primam veritatem.

ARTICVLVS SEXTVS.

NOx illuminatio a mea in delicijs meis; ac si diceret: ô pia anima, quæ in amore deficiente, ab intellectu prius habita viuacitate, in tantum digressa es, vt iam proximè tenebræ contulerent te; & ad soleitatem tui ipsius, in qua vix quidquam solitæ deuotionis haberetur, deducenda sis; vt ibidem ad oculum videas abominatio-

nes cordis tui, ceu inter parietes absconditas, & tanquam ex fonte ebullientes; scias velim, te prius adhuc tanquam in nocte ablata deuotionis deliciosæ illuminari, lactari, & confortari posse reali, & intimo spirituali gustu.

Hoc ipsum autem, vt congruè fiat, oportet loco præambuli, & perfectæ dispositionis, hominem inferiorem solita deuotione destitutum, tenebras, ariditates, & tædia patientem, quodammodo separare; & suis quidem infirmitatibus debilitatum, patientia autem munitum, deserere: dein pro exercitio actus, simplici illi recordationi, Dei memoriam magis sinceram, & maiestatiuam substituere; idque per appetitum, quo spiritus tuus ad primam illam veritatem, quæ Deus est, fertur: ita tamen, vt licet Deus, eiusque veritas inueniatur, attamen affectus, seu actus amoris non formentur crassi, & sensibiles; sed solummodo humili reuerentia, & submissione diuinum illud, quodque omnibus præstat Bonum, venerationi habeatur, eique subtili complacentiâ animus cohareat. Et ne aliqua in spiritu de diuino pulchro operatio incautè prætereatur, cum primis attendendum erit, ne sese pia anima à fundo detrâhi sinat, ante tempus; b sed quam diu fieri poterit, iam dicta praxi præambuli, in actus exercitio se gerat; licet in spiritu ad inferiora descendat ab habita viuacitate contemplationis; & subinde ipsa amoris exercitatio non plus afficiat, quam nuda cogitatio. quæ

S 3

qui-

a sal 138. b vt inf. Paral. 3.